

Sygn. akt IV U 531/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy/Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Częstochowie

Wydział IV

w składzie:

Przewodniczący SSO Rafał Łatanik

Protokolant starszy sekretarz sądowy Ewelina Trojanowska

po rozpoznaniu w dniu 5 stycznia 2018 r. w Częstochowie

sprawy W. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania W. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C.

z dnia 12 kwietnia 2017 r. Nr (...)

oddala odwołanie

Sygn. akt IV U 531/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 kwietnia 2017 roku numer (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. odmówił ubezpieczonej W. B. przeliczenia emerytury.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że podstawa wymiaru świadczenia ubezpieczonej ustalona została w oparciu o wynagrodzenia uzyskane w okresie 10 kolejnych lat kalendarzowych z okresu od 1 stycznia 1979 roku do 31 grudnia 1988 roku, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 101,21%.

Z uwagi iż ubezpieczona nie przedłożyła żadnych nowych dowodów mających wpływ na wysokość świadczenia, brak jest możliwości podwyższenia kwoty pobieranej emerytury.

W odwołaniu wniesionym do Sądu ubezpieczona W. B. zakwestionowała powyższą decyzję podnosząc, iż w okresie zatrudnienia

w Zakładach (...) osiągała bardzo wysokie zarobki, co obecnie nie ma jednak przełożenia na wysokość jej emerytury.

Wobec powyższego wniosła

o ponowne przeliczenie jej świadczenia.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych – Oddział w C. wniósł

o oddalenie odwołania wywodząc jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W. B. urodziła się (...). Od dnia 28 października 1988 roku ubezpieczona uprawniona jest do pobierania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (uprzednio według trzeciej grupy inwalidów). Świadczenie przyznano na stałe.

Decyzją z dnia 30 marca 1999 roku przyznano ubezpieczonej od dnia 17 kwietnia 1999 roku emeryturę. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto podstawę wymiaru renty, tj. wskaźnik wysokości podstawy wymiaru w wysokości 111,99% wyliczony z 3 lat kalendarzowych z okresu 1984-1986 oraz starą kwotę bazową w wysokości 666,96 złotych. Do ustalenia wysokości emerytury Zakład uwzględnił 28 lat i 5 miesięcy okresów składkowych.

W dniu 25 lipca 2006 roku ubezpieczona przedłożyła zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu ze (...) S.A. w C. z wysokością wynagrodzeń za lata 1978-1988.

Decyzją z dnia 11 sierpnia 2006 roku organ rentowy przeliczył ubezpieczonej od dnia 1 sierpnia 2003 roku emeryturę przy uwzględnieniu do obliczenia składnika emerytury przysługującego za okresy składkowe i nieskładkowe podstawę wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy w wysokości uwzględniającej waloryzację do 1 września 1996 roku, a do obliczenia składnika emerytury wynoszącego 24% kwoty bazowej, kwotę bazową obowiązującą 17 kwietnia 1999 roku, tj. w dniu nabycia prawa do emerytury w wysokości 1.220,89 złotych. Zakład wypłacił także wyrównanie za okres 3 lat, tj. od 1 sierpnia 2003 roku do 31 sierpnia 2006 roku w wysokości 2.172,65 złotych.

Ponowny wniosek o przeliczenie emerytury ubezpieczona złożyła w dniu 22 września 2008 roku.

W rozpoznaniu powyższego wniosku organ rentowy decyzją z dnia 30 września 2008 roku przeliczył ubezpieczonej od 1 września 2008 roku emeryturę. Do jej ustalenia Zakład przyjął wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych, tj. od stycznia 1979 roku do grudnia 1988 roku w wysokości 101,21%. Zastosowano także aktualną kwotę bazową w wysokości 1.220,89 złotych.

W dniach 5 stycznia 2009 roku i 18 kwietnia 2012 roku ubezpieczona złożyła wnioski o przeliczenie emerytury przy uwzględnieniu minimalnego wynagrodzenia za pracę, co załatwione zostało odmownie decyzjami z dnia 6 marca 2009 roku i z dnia 23 kwietnia 2012 roku, albowiem nadal najkorzystniejsze okazało się dotychczasowe przeliczenie.

W dniu 10 kwietnia 2017 roku W. B. wniosła o ponowne ustalenie wysokości jej świadczenia emerytalnego.

Od dnia 14 maja 1963 roku do 29 października 1988 roku ubezpieczona zatrudniona była w (...) Zakładach (...) w C. na stanowisku tkaczki.

(vide: akta rentowe, akta osobowe ubezpieczonej z (...) Zakładów (...) w C.)

W opinii z dnia 30 października 2017 roku biegła sądowa specjalista z zakresu księgowości ustaliła ubezpieczonej wynagrodzenia za okres nie objęty zaświadczeniem o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, tj. za okres od 14 maja 1963 roku do 31 grudnia 1977 roku w wysokości:

- 6.845,56 złotych w okresie od 14 maja 1963 roku do 31 grudnia 1963 roku;
- 14.933,52 złote w okresie od 1 stycznia 1964 roku do 31 grudnia 1964 roku;
- 15.924,07 złotych w okresie od 1 stycznia 1965 roku do 31 grudnia 1965 roku;
- 15.925,39 złotych w okresie od 1 stycznia 1966 roku do 31 grudnia 1966 roku;
- 15.873,55 złotych w okresie od 1 stycznia 1967 roku do 31 grudnia 1967 roku;
- 15.924,07 złotych w okresie od 1 stycznia 1968 roku do 31 grudnia 1968 roku;

- 15.921,43 złote w okresie od 1 stycznia 1969 roku do 31 grudnia 1969 roku;
- 15.924,07 złotych w okresie od 1 stycznia 1970 roku do 31 grudnia 1970 roku;
- 15.857,50 złotych w okresie od 1 stycznia 1971 roku do 31 grudnia 1971 roku;
- 15.925,39 złotych w okresie od 1 stycznia 1972 roku do 31 grudnia 1972 roku;
- 28.016,13 złotych w okresie od 1 stycznia 1973 roku do 31 grudnia 1973 roku;
- 33.753,55 złotych w okresie od 1 stycznia 1974 roku do 31 grudnia 1974 roku;
- 33.742,63 złote w okresie od 1 stycznia 1975 roku do 31 grudnia 1975 roku;
- 36.631,80 złotych w okresie od 1 stycznia 1976 roku do 31 grudnia 1976 roku oraz
- 38.367,15 złotych w okresie od 1 styczni 1977 roku do 31 grudnia 1977 roku.

Do wyliczenia tych wynagrodzeń biegła przyjęła stawkę godzinową wynikającą z angaży, tj.:

- 5,29 zł/godz. w okresie od 1 listopada 1963 roku do 30 kwietnia 1973 roku;
- 11,50 zł/godz. w okresie od 1 maja 1973 roku do 31 maja 1976 roku oraz
- 13 zł/godz. w okresie od 1 czerwca 1976 roku do 31 grudnia 1977 roku

oraz normatywny czas pracy.

Dodatkowo biegła uwzględniła:

- premię w wysokości:
- 10% wynagrodzenia zasadniczego w okresie od 1 listopada 1963 roku do 28 lutego 1975 roku oraz
- 15% wynagrodzenia zasadniczego w okresie od 1 marca 1975 roku do 31 grudnia 1977 roku
- dodatek za pracę w porze nocnej i na III zmianie w wysokości 25% w okresie od 1 grudnia 1964 roku do 31 grudnia 1977 roku;
- ekwiwalent za węgiel w wysokości:
- 50 złotych w okresie od 14 maja 1963 roku do 30 kwietnia 1973 roku oraz
- 55 złotych w okresie od 1 maja 1973 roku do 31 grudnia 1977 roku.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony, przy uwzględnieniu powyższych wynagrodzeń, wyniósł:

- **88,75%** z 20 lat kalendarzowych z całego okresu ubezpieczenia, tj. z lat 1964-1967, 1973-1988;
- **101,21%** z 10 kolejnych lat wybranych z 20 lat kalendarzowych poprzedzających rok złożenia wniosku o emeryturę, tj. z lat 1979-1998.

(vide: opinia biegłej księgowej k. 24-38)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 111 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2017 roku, poz. 1383 ze zm.) wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

1)z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,

2)z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,

3)z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

W myśl art. 116 ust. 5 ustawy do wniosku w sprawie przyznania świadczeń powinny być dołączone dowody uzasadniające prawo do świadczeń i ich wysokości, określone w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego.

Zasady ustalania podstawy wymiaru emerytury określała rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe (Dz. U. z 2011 roku Nr 237, poz. 1412). Zgodnie § 21ust.1 środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

W niniejszej sprawie niekwestionowanym jest, iż W. B. od dnia 17 kwietnia 1999 roku uprawniona jest do pobierania emerytury. Ostatecznie do wyliczenia jej świadczenia przyjęto wskaźnik wysokości podstawy wymiaru w wysokości 101,21% wyliczony z 10 kolejnych lat wybranych z 20 lat kalendarzowych poprzedzających rok zgłoszenia wniosku o emeryturę, tj. z lat od stycznia 1979 roku do grudnia 1988 roku oraz kwotę bazową z daty przyznania świadczenia, tj. w wysokości 1.220,89 złotych. Do ustalenia wysokości świadczenia przyjęto 28 lat i 5 miesięcy okresów składkowych. Powyższe wyliczenie jest najkorzystniejsze. Wbrew bowiem twierdzeniom odwołującej przyjęcie do wyliczenia jej świadczenia wynagrodzenia z okresu zatrudnienia w Zakładach (...), za okres za który nie wystawione zostało zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzenia, tj. za lata 1963-1978 nie spowodowało wzrostu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony bowiem z 20 lat kalendarzowych z całego okresu ubezpieczenia, tj. z lat 1964-1967, 1973-1988 wyniósł 88,75% i okazał się niższy od dotychczas wyliczonego w wysokości 101,21%.

Żadnych merytorycznych zarzutów do powyższej opinii nie zgłosiła ubezpieczona podnosząc jedynie, iż przez wiele lat pracowała w szkodliwych warunkach, a zatem jej zdaniem wysokość świadczenia emerytalnego powinna być dużo wyższa.

Z opinią natomiast w pełni zgodził się organ rentowy.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.